

Arrest

nr. 75 833 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 oktober 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 27 juni 2008 door gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard waarbij hij besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoeker diende op 24 juli 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 april 2009 door gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard waarbij hij besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 16 april 2009 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 16 september 2009 geactualiseerd. Deze aanvraag werd op 16 november 2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onvankelijk doch ongegrond verklaard, nadat een eerdere beslissing van 21 september 2010 ingetrokken werd op 10 november 2010. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, waaronder de mogelijke vermeende schending van art. 3 EVRM dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaand element. Indien echter geoordeeld zou worden dat dit element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan dit als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Advocaat verwijst naar het schrijven van UNHCR maar voegt geen documenten toe aan het dossier en past ze ook niet toe op de situatie van betrokkene. De algemene bewering wordt dus niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene kwam in België aan op 20.04.2005 en diende op 21.04.2005 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 29.06.2005 met de beslissing ‘Niet ontvankelijk - bevestigende beslissing weigering van verblijf’ door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 30.06.2005. Het beroep tegen die beslissing werd afgesloten met de beslissing ‘la demande de suspension et la requête en annulation sont rejetées’ door de Raad van State dd. 02.06.2009. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf een bevel tot het verlaten van het grondgebied op 12.05.2005, met kennisgeving op dezelfde dag. De duur van de asielprocedure – namelijk ongeveer 2 maanden – was bovendien ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Dat betekent ook dat betrokkene niet komt aan de vereiste 4 jaar zoals vermeld onder punt 1.1. Betrokkene kan zich evenmin beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. In totaal duurde de procedure van betrokkene iets meer dan 4 jaar en 1 maand (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis ingediend op

11.10.2007 die als onontvankelijk werd afgesloten op 27.06.2008. Die regularisatieaanvraag was hangende op 18.03.2008 maar liep niet verder door in de tijd dan de procedure bij de Raad van State (afgesloten dd. 02.06.2009). Aangezien de procedure bij de Raad van State de volledige duur van de regularisatieaanvraag dd. 11.10.2007 overspant en het optellen van de beide procedures een dubbele telling zou betekenen, wordt uitgegaan van het voor betrokkene meest gunstige scenario, in casu de procedure bij de Raad van State. Zoals aangegeven voldoet betrokkene bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008) zoals begrepen onder punt 1.2 van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Betrokkene kan zich niet beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, aangezien hij, zoals hij zelf heeft aangegeven bij zijn asielaanvraag, sinds 20.04.2005 in België is, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene echter niet. Betrokkene legt namelijk enkel een werkbelofte die al dateert van 2006. Daardoor kan hij ook niet in aanmerking komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op de instructies van voormalig Minister Turtelboom (huidig criterium 2.7). Betrokkene komt echter niet in aanmerking voor punt 2.7 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 daar hij niet aantoonde een schoolgaand kind te hebben op 01.09.2007. Betrokkene beweert de vader te zijn van een zoon, met name K., R. (Duitse nationaliteit, geboren te Oschatz op 02.12.1977). Als de heer K. al de zoon zou zijn van betrokkene – er worden namelijk geen bewijzen voorgelegd door betrokkene –, dan is de heer op heden 33 jaar oud en dus ook al lang niet meer schoolplichtig. Er worden ook geen bewijzen van schoolgaandheid voorgelegd. Bovendien is er ook geen enkele aanwijzing om aan te nemen dat de heer K. in België verblijft en nog contact zou hebben met betrokkene. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor regularisatie.

Betrokkene legt ook geen bewijzen voor dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene sinds 20.04.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, over een werkbelofte beschikt en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.4. Verzoeker diende op 18 mei 2010 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 7 december 2010 door gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 5 april 2011 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 1 augustus 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.5 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Op 23 december 2010 diende verzoeker tegen de voormelde beslissing van 1 augustus 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 78 480. Dit beroep is thans nog hangende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van “de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Dat de bestreden beslissing stelt dat het verzoeker onvoldoende tijd in België was, zijnde de vereiste 5 jaar.

Dat dit echter wel het geval is. Op 28 april 2005 heeft verzoeker zich vluchteling verklaard. Op 12 mei 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent tegen deze, beslissing dringend beroep aan op 15 mei 2005. Op 27 juni 2005 wordt door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat het dossier onontvankelijk is. Tegen deze beslissing werd een beroep bij de Raad van State ingediend, die beëindigd werd op 02.06.2009 door een arrest van de Raad van State. De asielpprocedure duurde dus 4 jaar en 1 maand.

Op 11 oktober 2007, 22 juli 2008 en 14 april 2009 heeft mijn verzoeker een aanvraag tot regularisatie gedaan. Er was dus wel degelijk een regularisatieaanvraag op 18.03.2008, hetgeen in de bestreden anders gesteld wordt.

Dat daarenboven de buitengewone omstandigheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van de beslissing. Dat de beslissing dateert van 21.09.2010, toen mijn verzoeker reeds 5 jaar en 5 maand in België was. Ook op dat vlak is de bestreden beslissing foutief, minstens onjuist gemotiveerd. Dat nergens uit blijkt dat deze maatregelen beperkt blijven tot de periode tot 15.12.2009. Dat de desbetreffende instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door een arrest van de Raad van State van 11.12.2009. Dat de categorie 2.8b dan ook niet (meer) gelinkt is aan een tijdsgegeven. Dat m.a.w. moet gekeken worden naar de datum van de beslissing en dat vanaf deze datum retroactief moet geteld worden. Dat de beslissing dateert van 16.11.2010 en dat mijn verzoeker reeds van 28.04.2005 in België is (datum asielaanvraag). Dat de Raad van State-procedure liep tot 02.06.2009 en dat de regularisatieaanvraag van 16.04.2009 (voor einde procedure Raad van State) nog liep tot 16.11.2010. Dat de 5 jaar zo verworven is.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt in een enig middel de schending voor van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Verzoeker geeft aan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij indiende op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ten onrechte geweigerd werd nu hij minstens sedert 28 april 2005 in het Rijk is en de verwerende partij zich moet plaatsen op het moment van de beslissingneming. Volgens hem was er op 18 maart 2008 een regularisatieaanvraag hangende en duurde zijn asielpprocedure 4 jaar en 1 maand.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 een gunst is, geen recht en dat het aan de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

Om te voldoen aan de criteria 2.8 A van de instructie van 19 juli 2009, moest verzoeker het bewijs voorleggen dat hij voldoet aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden:

- 1. verblijf van tenminste 5 jaar ononderbroken in België van voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).*
- 2. Vóór 18 maart 2008:*

- een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)

OF

- geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3. lokale verankering in België aantonen.

Uit verzoekers administratieve dossier blijkt dat hij pas sedert 28 april 2005 in België verblijft, waardoor hij niet voldoet aan minstens één van de drie cumulatieve voorwaarden teneinde op die gronden geregulariseerd te worden.

Verzoekers bewering dat er op 18 maart 2008 een regularisatieaanvraag hangende was en dat zijn asielprocedur^e (Raad van State meegerekend) 4 jaar en 1 maand duurde, wordt door de verwerende partij niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt er echter op uiterst uitvoerige wijze gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden op grond van de criteria 1.1 of 1.2 van de instructie dd. 19 juli 2009.

Verzoeker doet geen ernstige poging om deze motivering te weerleggen.

Alle door verzoeker aangebrachte elementen werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden. Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd, rekening houdende met alle elementen van het dossier en geen schending uitmaakt van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. In zijn "conclusie" die door de Raad als repliekmemoirie beschouwd wordt, handhaaft verzoeker zijn middel en betoogt hij opnieuw: "(...) De bestreden beslissing stelt dat het verzoeker onvoldoende tijd in België was, zijnde de vereiste 5 jaar. Dat dit echter wel het geval is. Op 28 april 2005 heeft verzoeker zich vluchteling verklaard. Op 12 mei 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker tekent tegen deze, beslissing dringend beroep aan op 15 mei 2005. Op 27 juni 2005 wordt door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat het dossier onontvankelijk is. Tegen deze beslissing werd een beroep bij de Raad van State ingediend, die beëindigd werd op 02.06.2009 door een arrest van de Raad van State. De asielprocedure duurde dus 4 jaar en 1 maand. Op 11 oktober 2007, 22 juli 2008 en 14 april 2009 heeft mijn verzoeker een aanvraag tot regularisatie gedaan. Er was dus wel degelijk een regularisatieaanvraag op 18.03.2008, hetgeen in de bestreden anders gesteld wordt. Dat daarenboven de buitengewone omstandigheid moet beoordeeld worden op het ogenblik van de beslissing. Dat de beslissing dateert van 21.09.2010, toen mijn verzoeker reeds 5 jaar en 5 maand in België was. Ook op dat vlak is de bestreden beslissing foutief, minstens onjuist gemotiveerd . (...) "

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In de aanhef van de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld : *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”*

2.7. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn eveneens het erover eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderhedencentrum.

2.8. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid wanneer zij overgaat tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid (cf. RvS, 27 mei 2004, nr. 131.809) en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen. Uit de overwegingen van het bovenvermeld arrest van de Raad van State van 9 december 2009 kan niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de criteria die werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

2.9. Door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009 heeft verwerende partij kenbaar gemaakt door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De instructie van 19 juli 2009 somt op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties op die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”*

2.10. Een dergelijke gedragslijn mag evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel waardoor de inhoud van de te nemen particuliere beslissing in wezen reeds van tevoren wordt vastgesteld, meer bepaald reeds vóór het onderzoek en de beoordeling van de eigen merites – álle merites – van elke concrete zaak afzonderlijk (cf. RvS 27 mei 2004, nr. 131.809). De voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 mogen dus niet worden toegepast als een dwingende regel, aangezien daarmee afbreuk gedaan wordt aan de discretionaire bevoegdheid van de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde (cf. RvS, 18 oktober 2011, nr. 215.571).

2.11. Waar verzoeker een uitgebreid betoog voert, ingeleid door de opwerping *“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker onvoldoende tijd in België was, zijnde de vereiste 5 jaar”* en aanvoert *“Dat de categorie 2.8.b dan ook niet meer gelinkt is aan een tijdsgegeven”* gaat de Raad ervan uit dat

verzoekers betoog betrekking heeft op criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 aangezien de bestreden beslissing enkel binnen criterium 2.8.A. het “tijdsgegeven” beoordeelt.

2.12. Criterium 2.8A van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.13. De bestreden beslissing stelt aangaande de toepassing van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 het volgende: *“Betrokkene kan zich niet beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, aangezien hij, zoals hij zelf heeft aangegeven bij zijn asielaanvraag, sinds 20.04.2005 in België is, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”* Verderop in de bestreden beslissing wordt nog gesteld, *“Het feit dat betrokkene sinds 20.04.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, over een werkbeloofte beschikt en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”*

2.14. De bestreden beslissing verwijt verzoeker dus dat hij minstens sedert 15 december 2004 niet in het Rijk aanwezig was. Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat verzoekers argument van een verblijf in het Rijk vanaf 20 april 2005 op zich uitsluitend afgehandeld wordt binnen criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 dat een verblijfsperiode vereist van vijf jaar in het Rijk, berekend vanaf 15 december 2009 en dat derhalve voormeld criterium als een dwingende regel wordt toegepast, wat een schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van de andere elementen die verzoeker heeft aangedragen ter ondersteuning van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging kan de bestreden beslissing niet schragen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA